

<https://nrat.ukrintei.ua/fenomen-giperproduktyvnyh-avtoriv-publikuvaty-bilsh-e-chy-doslidzhuvaty-glybshe/>

ФЕНОМЕН ГІПЕРПРОДУКТИВНИХ АВТОРІВ: ПУБЛІКУВАТИ БІЛЬШЕ ЧИ ДОСЛІДЖУВАТИ ГЛИБШЕ?

На сайті Times Higher Education опубліковано статтю Джека Гроува «Чи справді слід турбуватися про гіперпродуктивних авторів?».

У ній автор аналізує надмірно високу публікаційну активність деяких дослідників та намагається визначити, чи становить це реальну загрозу академічній системі. Зростання кількості так званих гіперпродуктивних авторів викликає занепокоєння у науковій спільноті. Йдеться про дослідників, які здатні публікувати десятки або навіть понад сімдесят робіт на рік, що ставить під сумнів можливість їхнього повноцінного залучення до кожного окремого дослідження. Така інтенсивність публікацій породжує підозри щодо якості наукових результатів, формального підходу до авторства та перевантаження системи рецензування. Сама по собі вища за середню кількість публікацій не є свідченням академічних порушень. У багатьох галузях сучасна наука дедалі більше спирається на командні дослідження, великі міжнародні проєкти та колективну роботу, що

призводить до збільшення кількості співавторів і публікацій. У таких умовах індивідуальний внесок складно оцінити традиційними методами, що ускладнює однозначні висновки стосовно добросовісності авторства. Крім того, нав'язана науковцям культура «публікуй або зникни», орієнтація на кількісні показники при оцінюванні продуктивності вченого та використання бібліометричних індикаторів створюють умови, за яких зростання кількості публікацій стає не лише бажаним, а й необхідним для професійного розвитку. У цьому контексті проблема гіперпродуктивності постає не стільки як індивідуальне відхилення, скільки як наслідок структурних особливостей сучасної науки. Окремо у статті порушується питання потенційного впливу технологій штучного інтелекту, який може ще більше прискорити підготовку наукових текстів і збільшити обсяги публікацій. Це актуалізує дискусію щодо якості досліджень, авторства наукових робіт, навантаження на рецензентів, переосмислення критеріїв оцінювання наукової діяльності. Джек Гроув вважає, що занепокоєння відносно гіперпродуктивних авторів є частково виправданим, однак не може розглядатися ізольовано від ширшого контексту функціонування академічної системи. Ключовою проблемою залишається не кількість публікацій, а механізм оцінювання наукової праці, оскільки саме він формує поведінку дослідників і визначає їхні пріоритети.

Детальніше:

<https://www.timeshighereducation.com/depth/do-we-really-need-worry-about-hyper-prolific-authors>

Фото: pixabay.com

#НРАТ_Усі_новини #НРАТ_Науковцям_новини #НРАТ_Освітянам_новини
#НРАТ_НауковіВидання_новини #НРАТ_АкадемДобросовісність
#НРАТ_TimesHigherEducation

2026-04-03

Інформація з офіційного вебпорталу Національного репозитарію академічних текстів